

Teatre lliure



© Jean-Louis Fernandez

saigon

direcció **Caroline Guiela Nguyen**

cia. **les Hommes Approximatifs**

La companyia francesa **les Hommes Approximatifs** porta a **Montjuïc** un viatge d'exili. Un retall d'història entre Saïgon i París, entre 1956 i 1996. Un gran relat èpic i coral sobre els vincles i els territoris, servit en un restaurant vietnamita.

El restaurant de Marie-Antoinette està travessat per la història i per la geografia. És alhora a París i a Saïgon. Alhora al 1956, la vigília de la sortida d'Indoxina dels últims francesos, i al 1996, quan la fi de l'embargament americà va deixar entreveure un possible retorn al Vietnam. Allà, d'una ciutat a l'altra, a través de les èpoques, s'hi sopa, s'hi beu i s'hi canta, s'hi balla, s'hi estima i s'hi plora. Ells es diuen Linh i Edouard, Hao i Mai, Cécile, Antoine... Com els onze actors, els personatges de *Saïgon* són francesos, vietnamites i també francesos d'origen vietnamita.

“De què està feta la teva ferida?

D'aquell amor perdut?

D'aquell home que ja no podia més i es va donar a la mort?

De la seva dona exiliada, que sent el dolor de ser estrangera arreu on va?

Estem fets d'altres ferides. I per arribar-hi, tornem a aquell dia que les vam rebre, un 12 de març de 1954, i ens imaginem a Saïgon.”

Saïgon es va estrenar l'1 de juny del 2017 a **La Comédie de Valence** dins el festival **Ambivalence(s)**, i es va representar al 71è. **Festival d'Avinyó** del 8 al 14 de juliol del mateix any, al Gymnase del Lycée Aubanel.

bloc del procés de creació de l'espectacle

<https://saïgonhommesapproximatifs.wordpress.com/>

Montjuïc– 25 i 26 de gener

Saigon

direcció **Caroline Guiela Nguyen** cia. **les Hommes Approximatifs**

intèrprets **Caroline Arrouas, Dan Artus, Adeline Guillot, Thi Truc Ly Huynh, Hoàng Son Lê, Phú Hau Nguyen, My Chau Nguyen Thi, Pierric Plathier, Thu Tô Thi Thanh, Anh Tran Nghia i Hiep Tran Nghia**

text **Caroline Guiela Nguyen** i l'equip artístic / col·laboració artística **Claire Calvi** / escenografia **Alice Duchange** / vestuari **Benjamin Moreau** / il·luminació **Jérémie Papin** / so i música **Antoine Richard** / composició **Teddy Gauliat-Pitois** / traducció **Duc Duy Nguyen i Thu Tô Thi Thanh** / dramaturgia i sobretítols **Jérémie Scheidler i Manon Worms** / col·laboració dramaturgica **Hugo Soubise** / assessor d'escena **Nicolas Fleureau**

ajudant de so **Orane Duclos** / ajudant d'il·luminació **Sébastien Lemarchand** / regidor **Aurélien Beylier** / ajudant de regidoria **Eric Guillamot** / tècnic de llums **Corentin Schricke** / tècnic de so **Lola Etieve** / sastreria **Coline Galazzi** / producció executiva **Juliette Kramer**

construcció d'escenografia tallers de l'**Odéon-Théâtre de l'Europe** / confecció de vestuari **Aude Bretagne, Dominique Fournier, Barbara Mornet, Frédérique Payot, Pascale Barré** / perruques i maquillatge **Christelle Paillard**

i els equips del **Teatre Lliure**

producció **les Hommes Approximatifs** producció delegada **La Comédie de Valence – centre dramatique national Drôme-Ardèche** en coproducció amb l'**Odéon-Théâtre de l'Europe, MC2: Grenoble, Festival d'Avignon, Centre dramatique national de Normandie – Rouen, Théâtre national de Strasbourg, Centre dramatique national de Tours – Théâtre Olympia, La Comédie de Reims – CDN, Théâtre National de Bretagne – Rennes, Théâtre du Beauvaisis – Scène nationale de l'Oise en préfiguration, Théâtre de la Croix-Rousse**

amb el suport de la **Région Auvergne-Rhône-Alpes**, del **Conseil départemental de la Drôme**, de l'**Institut français** en el marc del programa **Théâtre Export**

amb la col·laboració de l'**Institut français** del Vietnam, de la **Université de Théâtre et de Cinéma de Hô-Chi-Minh-Ville** i de **La Chartreuse, Villeneuve lez Avignon – Centre national des écritures du spectacle**

agraïments **Alain Auxemery, Mme Kim B., Amélie Billault, Boris i Léo, Elsa Butet, Béatriz Coutrot, François Chabrier, Luc Chareyron, M. Dang, Mme Dao, Myriam Djémour, Lam i Guillaume Faugère, Julien Fisera, Daniel Freche, David Geselson, Tio Gobin, Simone i Laurent Guiela, Barbara Joan, Judith de Laubier, Lydie Lefebvre, Stefan McKenzie Main, Elaine Méric, Aurélie Métivier, Nina Millet, MobiCulture, M. Ngo, Do Minh Ngoc, Natacha Perche, Hervé Peyrard, Tran Diem Phuong, Jennifer Ravolet, Claire Rolland, Mathieu Schmaltz, Blaise Truong Loi, Evelyne Van**, als estudis de **La Ruche à St-Germain-Nuelles, Julien Espinoza, l'Unplugged café**, i als equips del **CDN Normandie-Rouen**, de la **MC2: Grenoble** i de **La Comédie de Valence**

El text de **Saigon** ha estat premiat per la **Commission nationale d'Aide à la création de textes dramatiques - ARTCENA**, amb la participació artística del **Jeune Théâtre National**

La companyia **les Hommes Approximatifs** té conveni amb el **Ministère de la Culture et de la Communication - DRAC Auvergne**, la **Région Auvergne- Rhône-Alpes** i la **Ville de Valence**, i està subvencionada pel **Conseil départemental de la Drôme**. **Caroline Guiela Nguyen** és membre del col·lectiu artístic de **La Comédie de Valence, CDN Drôme Ardèche** i artista associada a l'**Odéon-Théâtre de l'Europe** i a la **MC2: Grenoble**.

espectacle en francès i vietnamita sobretitulat en català i en anglès
durada primera part 1h. / pausa 20' / segona part 2h.

seguiu #Saigon al twitter

horaris **divendres a les 20:30h. / dissabte a les 19h.**

preus **29€ / 26€ compra avançada / 24,50€ amb descompte / 18€ Tarifa Plana Abonament Espectador (per a entrades fora d'abonament) / 15€ grups universitaris, Carnet Jove, - 30 i tarifa Última Fila / 9€ Generació Lliure (últim minut) / 7€ grups de secundària**

Amb **les Hommes Approximatifs**, moltes coses es representen en els intervals. Existències senceres poden lliscar entre dos gestos o dues paraules. N'hi ha prou remarcant, per exemple, que Saigon avui és un nom perdut en el qual ja s'hi excaven distàncies inaudites. Entre el 1956 i el 1996, hi van estar en joc moltes vides. Sovint s'han mantingut discretes, silencioses. De vegades, la llengua materna ha estat assassinada fins a la desaparició. Però la Història, per poc que ho sapiguem entendre, pot brillar al tombant d'una confidència, d'una paraula oblidada des de fa mig segle. La carnadura poètica dels espectacles de **Caroline Guiela Nguyen**, artista associada a l'Odéon, neix d'un llarg procés d'immersió i de trobades, i després d'escriptura col·lectiva a l'escenari. Aquest projecte reuneix intèrprets francesos i vietnamites per encarnar junts "aquesta França que s'ha d'explicar més enllà de les seves pròpies fronteres", un conjunt de veus i de rostres situat en un restaurant que val per tots els llocs i totes les èpoques, **Saigon** trenca històries d'exilis i d'amor a partir d'algunes emocions narrades a França i al Vietnam, i després transformades en teatre. "La gran preocupació de la nostra companyia", diu **Caroline Guiela Nguyen**, "és saber quins relats aportem en resposta al nostre món".

les Hommes Approximatifs

Quan parlem de Saigon, de què parlem? De França? Del Vietnam? De Martin Sheen al principi d'*Apocalypse Now*? Dels 235 restaurants inventariats a França que porten aquest nom? D'altra banda, no té a veure només amb els vietnamites o els francesos que van anar a l'Indoxina, té a veure amb la nostra memòria col·lectiva. **Saigon** pertany a tothom.

Saigon és una ciutat, una empremta colonial, una història francesa i estrangera.

Com situaríeu la peça segons un títol que ens diu tantes coses? La colonització ens preocupa, treballem a partir de la seva història, dels fets petits i dels grans, del context del seu desenvolupament, però ho fem a través d'altres coses, perquè si no el Vietnam només seria una colònia. Jo sóc filla del *Viet Kieu* (vietnamites de l'estranger), però **Saigon** no és l'espectacle amb el qual vull passar comptes amb França. Seria massa simple i general alhora. Diria, com a màxim, que la qüestió colonial, tractada com un 'tema' sobre el qual l'espectacle s'hauria de posicionar, es converteix en una cosa ben inofensiva. No vull fer discursos a la gent, vull la gent tal com és, les seves cares, els seus paisatges, els seus cossos, les seves llengües. Són ells els que em fan posar a escriure, com la primera vegada que vaig descobrir que la meva mare parlava un dialecte vietnamita que ja no existeix perquè ella es va veure obligada a deixar el seu país quan tenia 11 anys i parla una llengua apàtrida. O aquell home de l'Indoxina que insulta la seva dona vietnamita perquè l'època, malgrat l'immens amor que sent per ella, l'autoritza a pensar que hi ha un costat de sers superiors i un d'indígenes. És aquí la colonització, al cor mateix dels sers humans. I si té un sentit deixar-nos tocar pel passat colonial de França a través dels destins individuals, ara ferits, ara trencats, ara desplaçats i exiliats per sempre, és aquest, i només aquest: fer sentir la remor insistent dels oblidats, dels invisibles. És així com vull respondre com a artista a aquesta qüestió: convidar els vietnamites, els francesos i els francesos d'origen vietnamita a escriure amb nosaltres el nostre espectacle perquè els veiem i els sentim, i que el nostre imaginari s'enriqueixi amb la seva presència.

fragments d'una entrevista de **Francis Cossu**
a **Caroline Guiela Nguyen** per al **Festival d'Avinyó**

la crítica ha dit...

És sobretot la llengua allò que, a *Saigon*, marca les fronteres entre els personatges: entre els que només parlen francès i els altres que, en canvi, només saben la llengua vietnamita, una distància aprofundeix la dificultat d'acostar-se i es revela font de malentesos. Barrejant actors professionals i amateurs, Caroline Guiela Nguyen reforça aquesta inestabilitat de les identitats, aportant un bon sabor a aquest murmur de les llengües, encara que de vegades costi entendre els actors vietnamites que s'expressen en francès. Aquest problema aporta pes en el de l'adquisició d'una llengua per part dels personatges.

Karminhaka (Attractions Visuelles)

“Què hi havia a Saigón?” Una de les primeres seqüències de la peça sembla emblemàtica en aquest sentit: davant la violència del seu fill, Linh només aconsegueix oposar-s'hi amb el silenci d'un breu síncope. Saigon només pots ser l'altre nom d'aquest silenci que explora una posada en escena que no recula ni davant del naturalisme ni davant de les llàgrimes, per deixar sorgir, com a prova d'un retorn impossible, el dol i el colpiment de l'exili. Saigon, o l'arqueologia del silenci.

Christian Drapron (Crayonée au théâtre)

Saigon seria d'alguna manera la peça de la *reconciliació*. Gràcies a la història que explica, potser, però també gràcies a la naturalesa original de l'espectacle, a aquest fort capital empàtic fabricat a partir de viatges al Vietnam d'avui i al *XIII arrondissement* de París, i creat amb un repartiment francovietnamita, transgeneracional i mixt entre actors i no professionals.

Ève Beauvallet (Libération)

En tenim prou sentint l'entusiasme del públic adolescent a la sala, l'escenografia casa amb l'època. Som davant d'un film en cinemascop. L'escenari és immens. La música sempre present fa de banda sonora de l'epopeia entre dos continents i els actors, ignorant la quarta paret, modifiquen la nostra experiència com a espectadors. L'emoció s'esmola amb aquesta encarnació distanciada dels personatges. No hi fa res. Aquesta lenta crònica de refugiats, interpretada amb modernitat, és una individualització curiosa d'una població habitualment massificada. Reprement una broma de l'espectacle, cada *chintok* es torna un pròxim, un *francetok*-vietnamita.

David Rofé-Sarfati (Toutelaculture)

la directora

Caroline Guiela Nguyen



Nascuda el 1981, és una directora teatral i dramaturga francesa, filla de mare vietnamita naturalitzada francesa abans de la desfeta de Dien Bien Phu, el 1956, a l'Indoxina. El 1996, els expatriats del Vietnam van poder tornar al seu país i Caroline Guiela Nguyen, que llavors tenia 16 anys, va acompanyar la seva mare a la ciutat de Hô-Chi-Minh.

Posteriorment, Caroline estudia sociologia i arts de l'espectacle a la Universitat de Niça, i el 2006 va entrar a l'escola del Théâtre national de Strasbourg per estudiar direcció.

Tres anys després, el 2009, va fundar la companyia les Hommes approximatifs

Caroline Guiela Nguyen actualment està associada a l'Odéon-Théâtre de l'Europe i a la MC2: Grenoble, i és membre del col·lectiu artístic de La Comédie de Valence – Centre dramatique national Drôme-Ardèche.

Durant dues temporades va ser artista associada al Théâtre Olympia - centre dramatique national de Tours i a La Colline - théâtre national.

la companyia

les Hommes Approximatifs

La companyia **les Hommes Approximatifs** va ser creada l'any 2009. Està formada per **Caroline Guiela Nguyen** (directora), Alice Duchange (escenògrafa), Benjamin Moreau (figurista), Jérémie Papin (il·luminador), Antoine Richard (so), Claire Calvi (col·laboradora artística) i Juliette Kramer (directora de producció). Des de llavors, la companyia està implantada a Valence, a la regió Rhône-Alpes.

espectacles

Andromaque (Ruines), a partir de Jean Racine, 2007 École du Théâtre national de Strasbourg. Gira al festival Art du Flex de Bordeaux, Festival International de Rabat al Marroc, Festival Croisé de Moscou, CDR de la Réunion i al Théâtre National du Luxembourg.

Se souvenir de Violetta, creació pròpia amb actors professionals i amateurs a La Comédie de Valence, 2011. Gira al Théâtre National de Luxembourg, al Théâtre Dijon Bourgogne i al Théâtre de Vanves.

Ses mains, quatre micro-peces sobre l'infanticidi, a La Comédie de Valence, 2012.

Taller sobre *Madame Bovary* impartit per Caroline Guiela Nguyen al Nouveau Théâtre d'Angers 2010. El treball sobre el personatge d'Emma s'allarga fins al 2013/14 amb *Elle brûle* a La Comédie de Valence. L'espectacle es presenta a La Colline - théâtre national, al Théâtre Dijon Bourgogne i a la Comédie de Saint-Étienne, i fa gira gins al 2015 amb 93 funcions.

Chagrin es presenta en un primer esbós el 2013 al Festival 360 del Nouveau Théâtre de Montreuil. S'estrena a La Comédie de Valence el 2015, i fa gira al Théâtre Olympia de Tours i a La Colline - théâtre national, i en més localitats fins al 2016.

Mon grand Amour es presenta al Festival Ambivalence(s) el 2016

Saigon es presenta a La Comédie de Valence (festival Ambivalence(s)) el 2017, i també al 71e Festival d'Avinyó.

més informació <http://www.leshommesapproximatifs.com>